

Prædiken til Bededag

Matt. 7, 7-14

Dagen i dag – Bededag - er en såkaldt *bods- og bededag!* Og hvad betyder så det? For ud over at dagen mange steder fungerer som konfirmationsdag, virker denne dag med sit tema: bod og bøn måske mest af alt som en *anakronisme* – som et levn fra fortiden. Giver det mening i dag at fejre Bededag?

For reformatoren Martin Luther i 1500-tallet var bod og bøn et afgørende udgangspunkt og kendetegn for kristenlivet - for det at forstå sig selv som et kristent menneske: Bod er at erkende sig som skyldner over for Gud. Bøn er den levende og aldrig afsluttede samtale med Gud, hvor han er nærværende i vort liv.

I dag – i vor samtid - er der sådan set også masser af bodfærdige mennesker. Vi møder dem hele tiden i medierne. For det er blevet en moderne trend at undskylde for alt muligt: Både når man selv, f.eks. som politiker, har kvajet sig. Og når man af politisk korrekthed undskylder for sine forgængeres historiske fejltagelser. Ordet undskyld er ligesom et trylleord, der vasker det hele væk, synes man angiveligt at mene.

Men ordet undskyld kan også blive et meget ualvorligt og overfladisk ord. Hvis det ikke er forbundet med ægte anger, bliver ordet

en floskel. Og det giver næppe heller mening at undskylde, hvad andre har gjort i fortid og nutid. Eller undskylde på andres vegne. Skylden er altid og pr. definition personlig. Og den har altid dybest set Gud med i billedet: Det er gudsforholdet, der gør skylden til alvor.

På samme måde som *boden* er også *bønnen* blevet løsrevet fra vort gudsforhold og banaliseret til rene ønske- og bestillingssedler. Vi har fået et forbrugeragtigt forhold til bønnen. Vi stiller krav til tilværelsen, og hvis vore ønsker i den henseende ikke bliver opfyldt, føler vi, at vi bliver udsat for en urimelighed.

Bededag kan være en tiltrængt påmindelse til os om, at livet er større, dybere og rigere end dette yderst overfladiske moderne livs-syn. Den kan minde os om, at boden og bønnen ret forstået – og det vil jo bl.a. sige: i den kristelige sammenhæng – stadig er afgørende for at få et meningsfuldt menneskeliv. Dagens bibeltekster er alle gennemsyret af begrebet *frimodighed*: Vi skal være frimodige over for Gud! Vi skal stole på, at Gud er den, der har hånd om os, trækker os op af dybet, anviser os frelsens vej og bønner os. ”Lad os holde urokkeligt fast ved bekendel-

Udgivet af

Grundtvigsk Forum

Nr. 455. 119. årgang

April 2018

ISSN 0901-2214

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

sen af vort håb, for han, som gav os løftet, er trofast”, hedder det i epistlen fra *Hebræerbrevet*. At være et positivt håbende og bedende menneske er en værdi i sig selv – helt overordnet de konkrete ting, vi kan håbe på og bede Gud om. Det er en måde at leve på, en grundstemning og en energi, der kan bære vort liv.

Det grundlæggende i denne måde at leve på er *tilliden til Gud* – det er det, der i epistlen kaldes frimodighed. Vi har, som det udtrykkes, ved Jesu blod fået frimodighed til at gå ad den nye levende vej, Jesus har åbnet for os. Vi kan også kalde denne grundstemning for *livsmod* – livsmod på Guds ord!

Denne grundlæggende tillid til Gud står i skærende modsætning til sikkerheden – den falske sikkerhed, indbildskheden. Troen på, at vi er usårlige, at vi har kontrol over vor tilværelse, at vi ejer livet, og at tiden er vores ejendom. Det er et gammelt og dog stadig aktuelt tema i den kristne forkyndelse; et tema, der går langt tilbage i den bibelske historie; tilbage til Jesu kamp mod og dom over farisæernes falske sikkerhed og til hans kald til omvendelse.

Der er forskel på *frimodighed* og *sikkerhed*! Et kristent menneske hverken får eller behøver nogen sikkerhed. Menneskelivet er usikkert. Men Guds løfte til os er sikkert, siger troen. Det er alt, hvad vi behøver. Og det er alt, vi får! Og derfor kan vi leve i frimodighed med alt det usikre og omskiftelige i livet. Derfor kan vi have livsmod på Guds ord på trods af alt det, vi skylder, og på trods af alt det, vi har forbrudt.

Sikkerheden – den falske sikkerhed – er både tragisk og komisk: Det er et element af

tragik og komik i, at sikkerheden bedrager sig selv til at tro, at vort liv ikke kan blive blæst omkuld. Det er på samme tid tragisk og komisk, at vi krampagtigt prøver at fastholde noget, der ikke lader sig holde fast.

Jesus siger i dagens tekst fra Bjergprædikenen, at vi skal *bede*, så skal der gives os; vi skal *søge*, så skal vi finde; vi skal *banke på*, så skal der lukkes op for os. Det er ord, der ånder af tillid til Guds ord og frimodighed på hans løfter. Gud er den, der bønholder os, når vi beder; viser os vejen, når vi søger og lukker op for os, når vi banker på hans dør.

Det er *frimodighedens* holdning til Gud. Det er troens liv. Vi får som kristne lov til at leve som dem, vi er gennem Jesu Kristi befrielse evangelium. Som de syndere og skyldnere vi er. Evangeliet sætter os fri. For vi får gennem evangeliet en ny kraft, et nyt liv, et frit mod til at leve med al den usikkerhed, smerte og bekymring, som livet indeholder. For det nye liv indeholder også glæden over, at det hele alligevel – ved Guds hjælp - lader sig gøre. At vi – på trods af synd og død - kan fryde os over hver eneste ny dag, hvor vi kan bruge vore kræfter og få livet til at blomstre. Også og ikke mindst: For andre! Som Jesus formulerer det i dagens tekst – i det, der senere er blevet kaldt ”den gyldne regel”: ”Alt, hvad I vil, at mennesker skal gøre mod jer, det skal I også gøre mod dem”. Ikke som en sur pligt, men som en konsekvens af kærligheden.

Indbildskheden - den falske sikkerhed – har ikke denne holdning til livet og til Gud. Indbildskheden vil hverken bede, søge eller banke på. Sikkerheden – så længe den varer - har ikke brug for andet end sig selv og sit

eget spejlbillede.

Jesus skildrer de to livsholdninger som henholdsvis en bred og en snæver port. Den brede port, der naturligvis er den letteste at gå igennem, er sikkerhedens livsholdning. Den skildres som fortabelsens vej. Den snævre port er den livsholdning, der udspringer af frimodigheden på Guds ord. Det er livets vej. Og den skildres som snæver og trang. For det er her, vi opdager, hvor små vi er! Her ser vi omsider os selv i naturlig størrelse, sådan som Gud ser os. Ikke som kæmper, men som børn. Og på den anden side af denne port venter et nyt liv med Guds gaver.

Amen!

Finn Pedersen

Horne og Thorstrup

Salmer:

369, 299, 379, 588, 474, 522